tulla, seſt et Anu iſa ſelle wastu ſaab olema. Selle päraſt ei läinud ta ka toa juure.

Teiſel pühapäewal aga läks Põlluotſa peremees kiriku, ja Anu jäi kodu talituſi talitama, seſt kodu ei wõinud mitte ilma ülewaatuſeta jääda. Ehk küll iſa oli ära keelanud, et Anu ei tohi ſauna juure miñna ega Mardiga kokku ſaada, ſiisgi läks ta, kui talitus otſas oli, oma Marti waatama, kelle päralt olla ta omale ju ette oli wõtnud, seſt keda armastuſe ſide on kokku ſidunud, neid ei wõi teiſed inimeſed mitte enam lahutada, ja kui nad ka lihaſed wanemad olekſiwad.

Suure rõõmuga oli Mart teda juba eemalt märganud ja läks talle õue pääle wasta.

„Kas tead ka juba, Anu," hüüdis ta rõõmſa häälega, „et mina waheajal olen oma peremeheks ſaanud? Salgu talu, mis ſiit ſeitſe werſta eemal naabri-kibelkonnas ſeiſab on alles üleeilа minu omaks ſaanud, ja tulewal nädalil on Jüripäew, ſiis lähen juba ſiit ära unde kohta."

„Wõi nii," wastas Anu ka hää meelega, aga ſai pääle ſelle warsti jälle kurwaks, seſt ta hakkas ſelle pääle mõtlema, et iſa wiſt end tema õnne wastu ſeab ja teda Mardile mitte ei laſe miñna. Seda märkas Mart ja ütles:

„Ma tean küll Anu, miks ſa kurwaks ſaad. Ja jah, mu armas pruut, ſiin peame järele mõtlema, mis aſi kõige parem on ja kuda meie peame tegema, et iſa oma meelt natuke teiſendaks. Sina, Anu, tunned ju oma iſa paremine kui mina teda tunnen, ütle, mis ſinu aruſt ſiin kõige parem on teha ja anna mulle ſelles asjas hääd nõuu!"

„Hää nõu on ſiin raske anda," ütles Anu ja õhkas õige raskeſte, „minu iſa on niiſugune mees, kelle meelt mitte nii hõlbiaſte pöörata ei wõi, kui ta korra ühe mõtte ſiſſe on ſaanud. Aga muidugi teada, ei pea meie lootuſt ära heitma, waid peame teine teiſele truuks jäema, nagu õiglaſe pruut-paari kohus on.

„Mis tal ſiis õiete minu wastu peaks olema?" küſis Mart.

„Mina ei uſu mitte," wastas Anu, „et ta ſelle päraſt nii wäga ſinu wastu on, et ſa waene oled, seſt ta on eñne niiſama waene ſaunamehe poeg olnud, aga ülem aſi on, ſee et

ta ſind inimeſeks arwab, kes ekſiteele on ſattunud. Sina oled tema aruſt wäga ilmalik ja jumalakartmata mees, loed raamatuid ja zeitungiſid, mis unemal ajal wälja tulewad ja mitte wanameeleliſte meele päraſt ei ole. Nimelt ſaab ſee tema meele wastu olema, et mina, kes tema tütar olen, ühele mehele lähen, kes mitte õpetaja ja muude Sakſte meele järel ei ole. Minu iſa on kirikherra ja kirikuwõõlmõldri herra wäga truu teener olnud, ja ſee on temale hirmus kibe mõtelda, et mees, kes ſelles asjas temaga ühel nõuul ei ole, tema wäimeheks peab ſaama.

„Aga mis peame ſiis meie tegema?" küſis Mart jälle. „Sa iſe ütled, et teine teiſele truuks peame jääma. Mina ilma ſinuta elada ei wõi ja elades ſind maha ei jäta, meie peame nõuu leidma, tulgu aſi kuſt tahes ja kuda tahes."

„Ta ſaab ka ſelle päraſt juba üheſt tükiſt meie wastu olema," liſas Anu juure, „et tal eneſel perenaiſt waja on. Minu ema on juba pääle kahe aasta ſurnud, ja ta on leſkmees. Ma ei uſu mitte, et ta nii pea uude abielusſe heidab, ehk ta küll alles mees on neljakümnekolmandama eluaasta ſees. Mina olen nüüd perenaeſe aſemel, ja ſeda on tal wäga waja, seſt muidu on raske peret pidada."

„Ja jah, ſee on õige küll," täiendas Mart sõnu, „aga ma arwan ſiisgi, et meil muud nõuu üle ei jäe, kui et ſulle kosja tulen. See on kõige parem, ſaagu ſiis ſeſt asjaſt, mis taſt ſaab, wõtku ta mind wastu ehk mitte."

„Seda arwan ka mina," ütles nüüd Anu, „tee ſeda, ja Jumal andku õñne, et ſee korda läheks meie mõlemate kaſuks."

„Aga ſeda ma eñne ei wõi teha, kui ma iſe oma koha pääl olen," liſas Mart juure. „Sinu iſa on päriskoha omanik ja waatab ka wiſt ſelle pääle, et tütar mehele ſaab, kellel oma kindel koht on, ehk küll armaſtawal abielu-rahwal ſaunanurgas palju õnnelikum elu on kui ſel abielu-paaril, kes teine teiſt ei armaſta, ſuure rikkuſe juures."

„Jah, ſee on õige küll," ütles Anu, „ma tahakſin ka wäga hää meelega ſinu abikaaſaks ſaada. Wiimaſel ajal ei ole elu minu iſamajas mitte enam nii mu meele päraſt. Mina tean küll, et mu iſa mind kui oma tütart wäga armaſtab, aga nüüd